

Et porto un dibuix

Avui la Nativitat fa 24 anys, avui inaugura la seva pròpia galeria d'art, que es diu "Model", i allí presenta la seva exposició de dibuixos pels quals ha de rebre un reconeixement. Està neguitosa, són a punt d'arribar les autoritats i cada vegada hi ha més gent. Porten retard. Es vigília de Nadal i han d'acabar aviat perquè a tots els esperen a casa per sopar en família. Per això pateix una mica. Nerviosa perduda torna a treure el nas per darrera la cortina. La sala és curulla, i el veu allí, barrejat entre els assistents, ben plantat, ben pentinat, amb els cabells lleugerament platejats i el posat tímid intentant passar desapercebut.

-Però si és el pare de la protagonista! Què fa allà al mig, com un més?

El cor li bateja als mil i vol córrer cap a ell, però.... ja arriben les autoritats i ella les surt a rebre. La Nativitat està genial, porta un vestit escotat de punt de color verd gespa que li queda com un guant i la fa bellíssima contrastant amb la seva negra i llarga cabellera. Quan es fa el silenci comencen els parlaments, primer parla l'alcaldeessa, després el delegat de cultura i finalment el president del Consell, que és qui fa l'entrega del guardó. Tots elogien els seus dibuixos: la perspectiva, l'encert dels colors, l'originalitat, la vida que desprenen ...

Després dels aplaudiments li toca parlar a ella, però no pot. El mira i s'ennuega, se li fa un nus a la gola que no es decideix a tirar ni amunt ni avall i a ell li fa un salt el cor:

- La meva nena! Ho ha de fer bé, és el seu dia i en sap tant!

Per fi engoleix fort i comença. Diu que ella en realitat li deu a ell el premi, al seu pare, i explica que de petita, un dia com avui, del seu aniversari, vigília de Nadal, va caure una gran nevada. Gairebé mai neva a Barcelona, però aquell dia ho va fer pels descosits i, malgrat el fred intens, ella va portar-li el seu primer dibuix. Era del ninot de neu que ella i la mare havien fet al jardí de casa. El pare va riure en veure el full ple de volvetes que fujetejaven aquella cara amb nas de pastanaga, el va penjar a la seva cel·la i així va començar tot.

Feia uns mesos li havien reclòs el pare a La Model de Barcelona, ella mai va preguntar perquè, li era igual, als seus ulls i al seu cor era el millor home del

món, dins o fora de la presó. Aquella freda vigília de Nadal van deixar que el visités i des de llavors cada diumenge l'anaven a veure amb la seva mare i ella li portava un dibuix que ell esperava amb candeletes. El miraven plegats, ella li explicava i després el penjaven a la paret blanca i freda. No faltava ni un diumenge, fes sol, nevés o pedregués, aquella cita era sagrada, ni els mals de panxa, ni els quaranta de febre, ni que el cel s'ajuntés amb la terra... res la podia aplaçar. En tan temps no va faltar ni un sol diumenge, de tal manera que aquella paret morta esdevingué plena de vida, empaperada de la vida de la Nati, que era com ell carinyosament la cridava. Amb els anys la seva s'havia convertit en una cel·la alegre, divertida i bonica. Era l'enveja de La Model. Ajagut al jaç contemplava sovint l'exposició privada i podia gaudir de cada moment de la vida no viscuda. Al primer dibuix, un ninot de neu grassonet i simpàtic, el seguien una cavalcada de Reis, nens jugant a l'escola, dibuixos d'elles disfressades, paisatges de primavera, de mar, boscos de tardor i de rovellons, postes de sol, arbres de Nadal, pastissos d'aniversari, viatges en autocar, balls de Festa Major, focs artificials...

Els primers dibuixos infantils, alegres i innocents, s'anaven convertint en dibuixos complicats, desorganitzats... d'adolescent, després esdevingueren dibuixos divertits, esbojarrats... de joveneta i aquests donaren pas a altres més acurats, assenyats i serens... de dona. El darrer, el seu preferit, era el d'un home guapo amb els braços oberts plantat al bell mig d'un prat verd com el vestit que avui portava.

Dit tot això, va fer saber al públic i a les autoritats que aquell home era entre ells, que era el seu pare, un home bo que li va fer estimar el dibuix, ell era qui havia valorat les seves creacions, qui havia donat sentit al seu art i qui havia inspirat els seus dits artistes.

Va demanar-li que sortís davant de tots i allí, públicament, el va abraçar orgullosa. En fer-ho va notar la tremolor del pare i els batecs accelerats del seu cor i ella l'abraçà amb més força per trametre-li seguretat i agraïment i per calmar aquell cor enyorat. La mare els observava satisfeta entre el públic, amb el cap ben alt, acompanyant l'espontània ovació que estremia la sala.

Mentrestant, unes quantes volves enjogassades s'esclafaven contra els vidres, com si, tafaneres, volguessin ser partícips del bell moment que tenia lloc dins la sala d'exposicions.

Feia quinze anys que no nevava tant a Barcelona i avui ho feia a dojo, com aquella vigília de Nadal quan ella va exposar el seu primer dibuix en aquella trista paret d'una presó.

Finalment, quan va poder parlar, després d'engolir-se un altre nus, la Nati es va disculpar dient que tenien una mica de pressa, que havien d'anar cap a casa, que aquest Nadal no hauria de dibuixar res, però havien de fer un gran ninot de neu al jardí i un arbre ben guarnit i un pessebre ple de figuretes a la vora del foc, com quan era petita, davant d'una taula ben parada on no hi hauria cap lloc buit aquesta nit bona, sens dubte la nit més bona que ella podia recordar.

I així s'acaba aquest conte tan bufó que començà en una presó.